

lige Udgifter til Hærvæsenet skulde stryges. Da han imidlertid som et Stykke længere hen, indskrænkede det Sele sig til, at han vilde stemme for de Forslag, hvorom hele Udvalget var blevet enigt; det var den Pris, han vilde give for den store Smøbekommen, som han indrømmede, at der var vist af Finantsudvalget og specielt af dets Flertal. Den første Del af Foredraget var altsaa en Lovprisning over den gode Bet, hvorpaa man nu var kommen ind, og den anden Del af Foredraget var en Formaning. Jeg lytter gjerne til Formaning, især naar jeg har Tro paa, at den, der tildeler mig dem, selv vil følge dem, men jeg maa tilstaa, at jeg til Dato har haft en daarlig Tro paa, at det ærede Medlem vil følge disse Formaninger, og jeg har ikke faaet en bedre Tro ved Slutningen af hans Foredrag, hvor de forfærdeligste Trusler bleve fremsatte imod os. For rigtig at sætte Kronen paa Bærket udtalte det ærede Medlem, hvad jeg hørte til min store Forundring — thi jeg havde ikke tænkt mig, at det ærede Medlem ogsaa vilde optræde paa Andres Vegne —, at han paa sine og Benner's Vegne tilfugde Regjeringen Guldstab og Trostfab i alle de Kampe, der nu kunde forestaa. Skade, at det ikke er kommet til et Afgestab; jeg synes, at en saa høitidelig Tilstand havde været værd at belægge med en mere høitidelig Akt. Skulde det nu være Veien til at faae et Forlig i Stand? Jeg hørte jo, at det ærede Medlem havde en alvorlig Lyst og Willie til at komme ud af Konfliktten paa en heldig Maade; men at det skulde være en heldig Bei, forstaar jeg ikke. Der er imidlertid saa Meget, det ærede Medlem siger, som er ufatteligt, og saaledes ogsaa dette. — Jeg har idag haat flere Overraskelser. Efter at det ærede Medlem for Kjøbenhavns Amts 5te Valgkreds (Holsstein) havde oplæst for det ærede Medlem for Kjøbenhavns 1ste Valgkreds (Nimestad), hvad dette ærede Medlem i sin Tid har sagt om provisoriske Finantslove, og efter at han havde været saa retfærdig imod ham ikke at give et Udtog, men at oplæse hans Foredrag Ord til andet, som han i 1865 eller 1866 har holdt, hørte jeg til min store Forundring, at det ærede Medlem for Kjøbenhavn ikke vedkjendte sig, at hans daværende Udtalelser kunde gjælde endnu idag. Han søgte at styde sig ind under, at hvad han havde sagt, gjaldt i Denhold til Grundloven af 5te Juni 1849, men at vi nu have den gennemfæste Grundlov. Han blev imidlertid af det ærede Medlem fra Stege (Vossen) gjort opmærksom paa, at dette ingenlunde var Tilfældet; men at det netop var under Behandlingen af den Grundlov, vi nu have, at hin Udtalelse fandt Steb. (Berg: Under Forhandlingen om et Udkast til denne Grundlov!) Hvorom Alting er; vil jeg sige, hvorledes Sagen stiller sig for mig som Lægmand. Det er ganske vist, at jeg, naar de Herrer ved Vinduet træde op, og navnlig i en saa alvorlig Kamp som den, vi

fortiden føre, altid lytter til dem med spændt Opmærksomhed, især naar der er Tale om et juridisk Spørgsmaal; thi jeg veed da meget godt, at jeg i højeste Grad trænger til Belæring, men jeg maa sige de ærede Herrer, at det gjør en underlig Virkning paa mig at høre de ærede Herrer den ene Dag benegte og underforholke, hvad de have fremsat den foregaaende Dag. Hvor i Alverden kunne de Herrer mene og tro, at vi Vægsfolk skulde kunne faae nogen sær Tillid til deres Statsmandsdygtighed og Retfærdighedsfølelse i Behandlingen af vore Anliggender, naar man her med egne Øren skal være Drevidne til, at man gaar fra sine egne Ord? Jeg vil ikke tale om, hvorledes de vilde stille sig, naar man citerede Opfattelsen af dem, saaledes som man har faaet Indtrykket af deres Udtalelser; men naar man har liggende Udtalelser foran sig paa Tryk, saaledes at man kan være sikker paa, at man ikke gjør dem Uret, hvorimod det, man ansøger, Ord til andet er, hvad de have sagt, saa klart og fortaaeligt, at det umulig kan være Gjenstand for Misfortolkning, saa reiser det ærede Medlem sig og bruger hele sin juridiske Kløgt til at bortfortolke og bortforklare sine egne Ord. Derfor dette ikke er en eendommelig Stilling for de ærede Medlemmer ved Vinduet, naar de have ifinde at vinde os Andre ved en loyal Behandling, forstaar jeg ikke, hvorledes de betragte Tingene. — Jeg kommer nu til den Vebredelse, der er rettet imod os fra adskillige Sider, at vi Intet ville, at vi ikke ville gaa ind paa Reformerne. Det er en underlig Talemaade. Have vi ikke mange Gange været inde paa Reformen? Er der ikke gjort alle de Forsøg, der vare mulige i saa Henseende? Men naar vi, som der blev sagt af den ærede sidste Taler, ikke ville tage Reformerne, som de Herrer vil dem, maa vi høre Vebredelser for, at vi ikke faae dem. Jeg skal minde om en Reform, som uheldigvis siden 1866 er den eneste, vi have faaet, men som Befolkningen med Grund kan være tilfreds med, og som det ærede Medlem for Viborg (Klein) bærer Prisen for at have gennemført. Det er Loven om Skiftevesenet. Det er en Reform, som vi statte og prise; men den turde være et Bevis for, at naar de Herrer af Mindretallet, til hvilket det ærede Medlem (Klein) hører, vilde gjøre i saa Henseende, som han gjorde, da han var Minister, nemlig bøj sig hen imod os, saaledes som al sund Fornuft forlanger, bliver der en Mulighed, og Muligheden blev den Gang til Lov. Hvorfor have de ærede Herrer ikke fulgt Exemplet paa andre Lovgivningsomraader og set sig i Spell paa det ærede Medlem? — Vi havde da maaſte haat alle de Reforme, vi have haabet paa i den Tid, vi have haat en konstitutionel Forsatning, men det have de ikke villet, og jeg vil gjentage: Naar man ikke vil underkaste sig fuldstændig for Mindretallets Jod og gaa ind paa Forslagene, som de ville have dem, saar man